

JOGOVKY

ROZPRÁVKY A CVIČENIA PRE MALÝCH JOGÍNIKOV

NAPÍŠALA BARBORA HU

JOGOVKY

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Barbora Hu

JOGOVKY – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

JOGOVKY

Rozprávky a cvičenia pre malých jogínikov

Napísala Barbora Hu
Ilustrovala Nanako Išida

Tadeáškoví

ÁHIMSÁ – neubližovanie

O nevrlej ježovke, nevychovanej päte a morských riasach túžiacich po objatí

Bolo-nebolo, teda skôr bolo ako nebolo (v opačnom prípade by sa nám to horšie rozprávalo), jedno podmorské mestečko. Nebolo veľké, práve naopak, bolo to celkom malé podmorské mestečko, akých je v hĺbke pod hladinou všetkých morí sveta neúrekom. A ako to už v malom meste býva, každý sa poznal s každým, všetci vedeli, kto kde býva a čo zvyčajne robí a hádam aj to, čo si dáva v sobotu na raňajky alebo vo štvrtok na olovrant. Tých podobností tu však bolo oveľa viac, veď ešte uvidíte!

Na úplnom konci podmorského mestečka, na útese, bývala ježovka. Nedajte sa pomýliť, táto ježovka nebola vôbec žiadna slečinka, ale poriadny chlapisko! A vlastne aj pekne nevrlý chrapúň a zúrivec, čo sa nikdy s nikým nekamaráti a všetky nedorozumenia rieši silou. Nikto z miestnych obyvateľov sa nechcel dostať do sporu s jeho ostrými pichliačmi. Väčšina rybích susedov tak radšej iba ticho preplávala okolo jeho plota.

To, že sa s našou ježovkou zo strachu takmer nikto nerozprával, je celkom jasné. Ježovke to bolo síce niekedy trocha ľúto, ale predstierala, že jej na tom nezáleží a že bratať sa s kadejakou

otravnou mrenou od susedov teda fakt nepotrebuje. No dôvod, prečo bola taká zlá a samotárska, bol, že sa jednoducho bála, aby k nej nebol dakto zlý, aby ju niekto, koho by si napríklad obľúbila, nakoniec nesklamal. Aby neranil jej krehkú dušičku, ktorá zostávala starostlivo skrytá pod pichľavou schránkou. A tak sa z nej stal mrzutec a hundroš.

Jediný, kto sa s touto zlou ježovkou po všetkých tých rokoch ostrých slov a činov chcel stále kamarátiť, bola skupinka jemných morských rias, čo rástli priamo vedľa hundrošovho domčeka. Jediná skupinka rias na tomto podmorskom útese, široko-ďaleko iná morská tráva nerástla. Nie div, že sa tmavozelené riasy cítili trocha osamelo a rady by sa občas dali do reči so svojím jediným susedom. Ten však o priateľstvo s dajakým skrúteným šalátom vôbec nestál. Zakaždým, keď sa vracal domov a cestou míňal morské riasy, žiadostivo sa za ním natahovali v pomalom tanci podmorského prúdenia. Bolo by im stačilo vlúdne slovo, milý pohľad, ale zo všetkého najviac túžili po vrelom kamarátskom objatí. Márna sláva, hundroš ježovka bol v týchto veciach veľmi tvrdohlavý.

Jedného dňa skoro ráno sa hundroš ježovka rozhodol, že si pôjde zabehať. Také ježovčie pichliače sa predsa musia pravidelne precvičovať... Vyrazil zo svojho príbytku, a keď míňal riasy rastúce neďaleko svojej bránky, ani okom nemihol. Skrátka sa správal ako zvyčajne – nevšímavo.

Cítil sa plný sily, v skvelej kondícii, a tak si povedal, že sa vyberie až k Sasančej špičke, čo bol kopček s červenou čiapkou zo zádumčivých sasaniek. Odtiaľ bol nádherný výhľad na okolitú podvodnú krajinu.

I

ÁHIMSÁ

Na chvíľu sa síce zamyslel, pretože cestou mohol stretnúť zlomyseľné sépie, ktoré sem často vodili na prechádzku svoj neskrotný planktón a plietli sa mu pritom do cesty. Ale potom si sám pre seba povedal: „No čo, keď sa mi tí ich otravní miláčikovia budú pliesť pod nohami, popichám ich a bude pokoj. Uvidíme, ako rýchlo sa mi odpracú z cesty!“

Hundroš bežal a bežal, pozeral sa iba pred seba a vôbec si nevšímal, ako sa pred ním okoloidúce kôrovce radšej ukrývajú. Čo ak by nemal dobrú náladu (a tú väčšinou nemal!) a rozhodol sa niektorého z nich pichnúť svojimi ostňami... Keď už mal Sasančiu špičku na dohľad, voda okolo neho sa odrazu zamútila tak, že musel zastať, aby sa nepotkol. Chvíľu prekvapene čakal, až kým sa rozvírený piesok opäť usadí na morskom dne. Poobzeral sa napravo a naľavo, keď vtom sa voda opäť silno rozčerila. Tentoraz sa k rozvírenému piesku pridala aj tmná čierna farba, ktorú vypúšťajú sépie, keď sa cítia ohrozené. A veruže hej! Skupinka zlomyseľných sépií aj s pištiacim planktónom na vôdzkach rýchlo preplávala tesne okolo začudovanej ježovky.

„No to hádam...“ hundroš ježovka nestihol ani pohoršene dopovedať, pretože zazrel príčinu toho veľkého zmätku. Noha človeka!

„Čo ten tu, dofrasa, robí?“ zamrmlal nahnevane, ale v jeho hlase bolo cítiť aj strach.

Veď nohy potápačov v prečudesných plutvách z umelej hmoty sa občas pod vodou objavovali, ale nie tu a o takomto čase! Všetci v podmorskom mestečku sa ich, samozrejme, báli. Prichádzali bez varovania a často sa stávalo, že svojou nešikovnou chôdzou zrúcali